

Annika Löv, Sebastian Holmgård, Emilia Backman och Charlotta Kerbs – fyra österbottniska sånglöften i den österbottniska delen av showen och konserten "A tribute to Queen". Vid de åländska konserterna förra helgen var det en annan uppsättning solister. I fredags hölls en föreställning i Kristinestad, i går två i Jakobstad.

FOTO: TOM FORSMAN

Mäktig hyllning till Queen

Men ibland blir skorna en aning stora att kliva i för solisterna.

KONSERT
A tribute to Queen
Kristinahallen 20.4
Tonfallet, Ålands projektkör.

Dirigent: Johanna Grüssner
Musiker: Michael Ottosson, Kristian Kraftling, Nicklas Thelin, Michel Santunione, Jonas Lindberg, Georg Härnsten Egg, Joakim Wallin.
Solister: Geir Rønning, Joseph Garcia, Sebastian Holmgård, Annika Löv, Emilia Backman, Charlotta Kerbs.

» Alla har väl hört rytmen till Queens "We will rock you"? Två fotstamp, ett handklapp. Så håller publiken på en lång stund i Kristinahallen, ett dån från 500 personer som inget hellre vill än att höra ett extranummer. Alltså är "A tribute to Queen" att betrakta som en succé i Kristinestad. Den hundra personer stora kören, rockbandet och solisterna har då avverkat 21 låtar under en konsert i två delar. Det visar sig att två av de största Queenlåtarna sparats till extranumren. Först kommer Bohemian Rhapsody, ett av rockmusikens mer komplexa verk, obligatoriskt i en hyllning till Queen, inte lätt att genomföra. Men vid det laget är de medverkande varma i kläderna. Det

finns, bokstavligen, mer krut att tända. Konserten avslutas sedan med "We are the champions".

Att göra Queen med stor kör är på ett vis självklart. Sångstämmorna var ett av gruppens musikaliska varumärken.
På ett annat sätt är det mycket svårt. Dels för att stämmorna inte alltid är så lätta. Dels för att körer låter, ja, kör. Många gillar det, andra inte. Och kombinationen av österbottniska Tonfallet och Ålands projektkör låter kör. Det låter inte Queen.
Men det är ändå mäktigt, när kören fungerar mer som bakgrund till solisterna och när den i vissa låtar själv står för sången. Första set består nästan helt av låtar som är välkända även för den som inte har ett enda album med Queen hemma.
Kören inleder med "Radio ga ga", sedan är det solisterna som står i fokus.

Ännu en gång kan man fråga sig varifrån alla dessa duktiga unga österbottniska sångförmågor kommer ifrån.
Nu råkar visserligen en komma från Norge och en från Spanien via Sverige till Jakobstad. Den senare, Joseph Garcia, gör en lika självsäker entré som Queens bortgångna solist Freddie Mercury. Han har studerat rörelserna och maneren, poserna

"Friends will be friends": Annika Löv och Geir Rønning, Sebastian Holmgård och en kör på cirka hundra personer. Hyllningen till Queen lyfte ordentligt på slutet i Kristinahallen i fredags.

FOTO: TOM FORSMAN

med ett halvt mikrofonstativ. Det är han som äger konserten före kaffeпаusen.
Charlotta Kerbs, Annika Löv och Emilia Backman är alla duktiga sångerskor och artister. De gör alla bra tolkningar av sina olika låtar, men med något varierande resultat.

Att fylla Freddie Mercurys roll är omöjligt för vem som helst, därför handlar det mer om egna tolkningar.
Men oundvikligen är musiken skriven för hans röst. Och inom den ramen blir sångrösterna ibland litet för små. Kan-ske är det ändå Kerbs som når

längst i några låtar. Dirigenten Johanna Grüssner gör också en stämningsfull tolkning av "Who wants to live forever" tillsammans med kören.

Konsertens andra del bjuder delvis på några mindre kända låtar. Men som helhet känns an-

dra halvan mer genomtänkt och uppbyggd. Det är klart redan från inledningen med "Innu-endo", som spelas till Mercurys inspelade originalröst.
I setets tredje låt "The show must go on" gör Geir Rønning entré. Med sin erfarenhet och professionalism är det bara så att han spelar i en högre division.
Nu råkar rösten av nån orsak inte hålla till 100 procent just i denna låt. Men han regerar scenen och skapar omedelbart publikkontakt. Samtidigt tycks han tända en ny gnista hos alla andra på scenen. Det blir show på riktigt.
Sebastian Holmgård som bara fick en låt före paus imponerar nu också med sin röst och energi. Såväl i en ballad som "These are the days of our lives" som i rockdången "Fat bottomed girls".

Man behöver inte vara Queen-fan eller känna till låtarna för att uppskatta konserten. Och att döma av publikens reaktioner blev det efter viss inledande möda en framgång.
Det mest akuta problemet är egentligen att det inte anlitats en stylist för solisterna. Och det har ju inte direkt med musiken att göra.

TOM FORSMAN
tom.forsman@vasabladet.fi
tel 7848 733

INKAST

BERTEL NYGÅRD
bertel.nygard@vasabladet.fi

SFP:s rådgivare river demokratin

» Björn Wahlroos vill ha bort "majoritetens tyranni" i de demokratiska länderna. Det är inte första gången han har problem med majoriteter. Under sina år som Kremlkramande minoritetskommunist var han sur på majoritetskommunisterna. Syran räckte självklart också till för allt annat som fanns till höger om honom själv i hans politiska ökenvandring.
I båda fallen har han räknat sig själv till en upplyst elit, som vet bättre än den demokratiska majoriteten och därmed bör visa denna till rätta.
Under sin förra karriär i politiken hyllade han "den vetenskapliga marxism-leninismen". Nu drömmer han om en diktatorisk hyperkapitalism med Kommunist-Kinas "lätta demokrati" som ett eftersträ-vansvärt ideal.
Finns det någon ism som Wahlroos inte har nosat på? Nyliberalismen har han länge sniffat i sig.
Politiskt högertrams finns i stor myckenhet. BjörnWahlroos tillhör dem som lagt sig så långt till höger att han riskerar tippa över kanten.
Det märkliga är att så många knäfaller och ger honom sin devota hyllning. Enligt Hufvudstadsbladet rådde en andäktig stämning i lokalen när Björn Wahlroos i måndags presenterade sin bok "Marknader och demokrati – uppbrott från majorite-tens tyranni" (Atlantis), och frågorna efteråt var hovsamma.
I tidningarnas rapportering under årens lopp har skribenter-na gärna lagt sig till med ett familjärt tilltal och sjungit sånger till "Nalles" ära.

» **Kanske partiled-ningen vill ha bort majoritetens tyranni.**

Och hur är det med Svenska folkpartiet? Björn Wahlroos är ordförande i partiets näringslivsdelegation. När Vasabladets Kenneth Myntti frågar (Vbl 18.4) partisekreteraren Johan Johansson om Wahlroos demokratifientliga tankar är pinsamma för SFP svävar han på målet och säger att Wahlroos är i sin fulla rätt att komma med egna inlägg i debatten.
Självklart är han det, men varför gör SFP en fundamenta-listisk nyliberal till rådgivare i ett parti där majoriteten inte är särskilt högervriden? Vill partiledningen ha bort majoritetens tyranni?
Johansson säger själv att Wahlroos "gått från en ytterlighet till en annan", men tonar ner hans roll i SFP. När Myntti på-pekar att näringslivsdelegationen uttryckligen tillsattes (hösten 2009) för att utarbeta förslag och strategier för SFP:s arbete i riksdag och regering svarar partisekreteraren:
– Det känner jag inte till. Jag var inte med på den tiden. Riddå!

Björn Wahlroos är satt att leda strategiarbetet i ett parti som han, såvitt jag vet, inte ens tillhör. Han har åtminstone varit samlingspartist. Inom den rumsrena högern bör han rimligtvis också ha vissa problem med majoriteten i sin ambition att riva välfärdssamhället.
Den ambitionen delar han för övrigt med åtminstone en till medlem i näringslivsdelegationen. Paul Lillrank skriver hiske-liga Hbl-kolumner om välfärdssamhället och har meddelat att han drömmer om ett nytt klassamhälle.
Vad förväntar sig partiledningen att Lillrank och Wahlroos ska tillföra "SFP:s arbete i riksdag och regering"?
Möjligen finns det inget skäl att vara förvånad. Det är inte svårt att erinra sig hur ledande SFP:are tidigare låtit sig lockas av nyliberala tankegångar, särskilt under 90-talet. Då reste många av dem till Nya Zeeland, per flyg eller med massmediala färdmedel. Vissa reseberättelser från samhällsförstöringens el-dorado den tiden var osannolika i sin eufori och aningslöshet.
Den tiden är tydligen ännu inte förbi, nu när ordföranden i SFP:s näringspolitiska delegation nedkommit med en handbok i ämnet.

Ostronauten

En dikt av Eva-Stina Byggmästar

Skrattnåsen intar sin strandklippa medan jag bara går omkring på slätten utan några pennstumpar eller papperslappar alls i fickorna går över slätten det är vår men ännu är gräset brunt torrt det blåser en nordlig vind jag har en sliten keps en gammal jacka och en grå tröja som sett bättre dagar har rutig flanellskjorta och snickarbyxor välingångna lite leriga kängor har varit ute och vandrat omkring helt planlös och fritt tar ju numera dagen som den kommer och somliga skulle väl säga att jag ser ut som "Hej kom och hjälp mig!" men jag trivs faktiskt så här kan slappna av på slätten känna att jag lever att jag andas och vinden för med sig doften av öppet hav

lyssnar på alla ljuden på lärkorna och de trumpetande sångsvanarna på tranorna vilka drar iödg till sina häckningsplatser lyssnar på vinden genom det torra gräset och på tåget som susar förbi söderut på flygplanen ovanför huvudet men själv ska jag inte resa någonstans ska bara gå omkring här på slätten känna lugnet sprida sig genom kroppen genom blodomloppet ända ut till fingerspetsarna ska bara gå omkring längs vägarna och i skogen gå bondskt klädd och tyst betrakta se och titta så där uppmärksam omkring mig som ett barn gör som jag gjorde som barn och då jag kommer in ska jag lägga mig på bäddsoffan och somna

nu får jag vila i ljuset som strömmar över åkrar ängar fält över grå lador har ju allt jag behöver det är inte mycket jag numera behöver det är lugnt och stilla här ljuset silar in och dagen gryr jag går bara omkring betraktar årstidernats växlingar och molnen medan jag inte tänker på något särskilt går långa långsamma promenader går ibland in bland träden dricker te gör frukost lunch middag städar litet vilar och går vilar eller är ute och går behöver kvällarna och ensamheten tystnaden inombords och det är ju så vackert här på slätten med åkrarna ängarna skogen årstiderna gör landskapet omväxlande men går efter vägarna eller över fälten precis så mycket jag har lust och ibland sätter jag mig på en sten och lyssnar efter skogens ljud ofta står jag bara tyst och stilla invid någon gå laduvägg blundar och känner solen värma men ingen tempelträdgård kan erbjuda samma frid som skogens mossbelupna sten eller vinterns snötäckta ängar men är ute och går igen går bondskt klädd utan varken radband buddhabild eller anteckningsbok inte ens pilgrimsstav är på väg till skogen – vår igen!

KARIN SANDQVIST

Blessed mess i högform

RECENSION

"Gör mig stark" med Blessed Mess, dir. Sofie Björkgren-Näse

Texter: Amanda Sigfrids & Sofie Björkgren-Näse

Översättningar: Jennifer Chonghaile
Åbacka & Katri Kautonen
Solister: Alexander Store, Malin Olkkola, Susanna Björkstrand, Diana Lilthannus, Mecki Ruokolahti, Linnea Sadak, Johan

Back & Sonja Gustafsson
Regi: Amanda Sigfrids
Musiker: Robban Granholm, kapellmästare Petter Näse, gitarr, Eero Paalanen, bas, Stefan Brokvist, trummor.
Ljus & ljud: Kim Páfs, Mathias Solstrand och Niklas Henriksson

Skafferiet at Ritz fredagen den 20 april klockan 19.15

» Konserten öppnas väldigt sug-gestivt med körmedlemmarna hållande en lampa i handen i

en mörklagd konsertlokal. En vibrerande låg ton svävar runt oss och Sofie Björkgren-Näse

sjunger – eller egentligen ljuder – angenäma toner. Så har vi då lämnat snöövädret bakom oss och förflyttat oss även mentalt till den fina, gamla biosalongen Ritz ett stenkast från Trefaldig-hetskyrkan.
"Gör mig stark" beskrivs som en dramakonsert, där sångtexter-na skall föra handlingen framåt utan talade repliker. Konceptet är gammalt. Redan de gamla gre-kerna förstod att använda kören som ryggrad i musiken.
Blessed Mess består av stude-rande ungdomar och unga vux-na. De har sedan jultiden jobbat med konserten. Amanda Sigfrids har fungerat som regissör. Med små medel får hon kören att leva. Sofie Björkgren-Näse har förmå-

gan att entusiasmera sina kör-medlemmar. Hon har ett yvigt dirigerande, som ibland känns övertydligt, men det kan accep-teras eftersom det är hennes sätt att leda och det passar i den gos-pelinspirerade musiken.
Arrangemangen är musikaliskt enhetliga och verkligt stiliga. Det är Robban Granholm och Sofie Björkgren-Näse, som tillsam-mans har jobbat fram dem, utom "Gota", som är Peder Karlssons komposition (The Real Group). Den har nonsenstext och är rytmiskt grann. Tyvärr saknas ordentliga basstämmor i kören, vilket märktes extra tydligt i just den här sången.
I "Gör mig stark" möter vi människan som inte riktigt or-

» **Kören mister nu sin dirigent för ett par år, men vi skall hoppas att detta inte var deras sista konsert.**

kar, men ändå vill leva. Hon får styrka i den kristna gemen-skapen. Alexander Store visar ängest och förtvivlan i sina so-lonummer. Han är en naturlig dramatisk begåvning.
De övriga körsolisterna gör också bra ifrån sig. De har alla en personlighet, som bärs fram i rösten. Rytmiskt häftiga sånger varvas med lugnare.